

Et urimeligt normeringssystem har sikret et stærkt stigende personalebehov.

Samtidig med denne proces, der ofte bliver betegnet som en naturlig »strukturændring« i samfundet, er de små private arbejdspladser blevet aflivet. Indtjeningen i de små virksomheder har ikke kunnet stå mål med den lønexplosion, udvidelsen i den offentlige sektor har medført de sidste 30 år, hovedsagelig fordi produktionsprisen er afgørende for virksomhedernes eksistens, og denne produktionspris er presset kunstigt i vejret på grund af høje skatter og afgifter, der automatisk har ført til krav om højere lønninger, hvilket er et krav, som det private erhvervsliv ikke har kunnet honorere.

Når det er gået skævt for Danmark, skyldes det først og fremmest, at vi har uddannet mange til et niveau, hvor de føler, at de automatisk skal have fordele af en størrelse, som kun er opnåelige ved yderligere offentlig ansættelse.

Antallet af offentligt ansatte (afgrænset som i § 6) er vokset fra at være 421.000 i 1970 til 732.800 i 1979 og nu 843.100 i 1987.

Derfor kan det ikke nytte længere med nogle uforpligtende målsætningsudtalelser, om hvilke det så må konstateres, at de er slået fejl, et års tid senere i en eller anden diger rapport fra Budgetdepartementet, OECD, de økonomiske vismænd eller andre.

Den borgerlige regerings »moderniseringsplan« og senest »afbureaukratiseringsplan« er valgfæsk tilegnet borgerlige vælgere og desværre kun realiseret i minimalt omfang.

Kun få bliver afskediget

Nu må der gøres noget, hvor der er direkte hånd i hanke med, at udviklingen kommer til at gå i den rigtige retning. Ved det foreliggende forslag gennemføres ordningen således, at direkte afskedigelser kun bliver nødvendig i begrænset omfang. Problemerne kan klares gennem den naturlige afgang (som er oppe på 8 pct. ifølge telefoniske oplysninger fra Finansministeriet, september 1988) og omrokeringer inden for den offentlige sektor fra mindre nødvendige stillinger. Selvfølgelig er det ikke ideelt med en overflødig skatteinspektør som børnenes regnelærer eller en kultursociologiprofessor som postbud. Det er blot den mindst umenneskelige måde at gennemføre den nødvendige omstilling på.

Fremskridtsomstillingen er langt mindre brutal end den, 1950'ernes samfund anvendte over for landmænd, der blev jaget ind til fabriksamlebåndet, eller

1960'ernes over for den lille butikshandlende, der måtte gå fallit og kridte sine butiksvinduer til.

Vi skal gavne erhvervslivet

Når der på den forelåede lovs grund disponeres med fornuft, vil hver nedlagt offentlig stilling lette erhvervslivets omkostninger i en sådan grad, at der bliver mindst to arbejdspladser mere i den private sektor. En hovedårsag til den svage beskæftigelse er nemlig, at vi ikke er priskonkurrencedygtige på grund af, at produktionen skal bære det verdensrekordskattetryk, som er blevet nødvendiggjort af politikernes udygtighed i de sidste 30 år.

Derudover skal erindres om, at Fremskridtspartiet stedse har foreslået afsat milliardbeløb til omskoling af dem, der hidtil har befattet sig med administrativt offentligt arbejde, jf. senest Fremskridtspartiets finans katalog fra oktober 1988.

De tal, som omtales i § 2, er store. Det skyldes, at udviklingen har fået lov til at forløbe så umenneskeligt langt. Havde folketingsflertallet tidligere fulgt Fremskridtspartiet, kunne man have klaret sig med langt mindre. Foretages der ikke det nødvendige sporskifte, bliver den nødvendige politik med årene endnu mere barsk.

De offentligt ansattes livsvilkår undergraves og ødelægges af den politik, der føres af de seneste mange regeringer og deres følgepartier, fordi den af dem skabte og forøgede arbejdsløshed giver mindre dansk produktion og dermed også ringere forhold for de offentligt ansatte.

Ikke kun Fremskridtspartiet gør opmærksom på, at den offentlige sektor skal reduceres i antal ansatte.

I efteråret 1988 har Industriråd, Handelskammer samt andre erhvervsorganisationer og erhvervsfolk klart tilkendegivet, at dansk erhvervsliv kun har en fremtid, hvis det tunge offentlige åg, der gnaver i dets skuldre, bliver lettet betydeligt.

Den reduktion af den offentlige sektors personaleforbrug, som dette lovforslag indebærer, ligger på linje med, hvad erhvervsfolk har anbefalet som midlet til at bringe dansk konkurrence på fode igen. Når den foreslåede ordning har virket et par måneder, agter Fremskridtspartiet at fremsætte lovforslag om, hvordan den fortsatte nedbringelse af antallet af offentlige stillinger skal foregå, når § 2-kvoten er opbrugt.

Folketinget bør i øvrigt hurtigst muligt vedtage det af Fremskridtspartiet fremsatte lovforslag nr. L 219 af 9. marts 1989 om samfundssolidaritet hos de offentligt ansatte.